

C F G C F G
 1. Ať bylo mně i jí tak šestnáct let,
C Ami Dmi G7
 zeleným údolím jsem si ji ved',
C C7 F Fmi
 byla krásná, to vím, a já měl strach, jak říct,
C G7 C F C
 když na řasách slzu má velkou jako hrách:

C7 F Fmi Emi Ami
 R: „Sbohem, lásko, nech mě jít, nech mě jít, bude klid,
Dmi G7 C C7
 žádněj pláč už nespraví ty mé nohy toulavý,
F Fmi Emi Ami
 já tě vážně měl moc rád, co ti víc můžu dát?
Dmi G7 C F C
 Nejsem žádněj ideál, tak nech mě jít zas o dům dál.“

2. A tak šel čas, a já se toulám dál,
 v kolika údolích jsem takhle stál,
 hledal slůvka, co jsou jak hojivej fáč, bůhví,
 co jsem to zač, že přináším všem jenom pláč.

R:

Rec: Já nevím, kde se to v člověku bere – ten neklid, co ho tahá z místa na místo, co ho nenechá, aby byl sám se sebou spokojený jako většina ostatních, aby se usadil, aby dělal jenom to, co se má, a říkal jenom to, co se od něj čeká, já prostě nemůžu zůstat na jednom místě, nemůžu, opravdu, fakt.

R: